

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชพระราชมหาราช
เนื่องในโอกาสปีเด็กสากล พุทธศักราช 2522 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
2524 : ก)

"คงจะไม่เป็นการผิดอย่างอะไรที่ข้าพเจ้าจะพูดว่า เด็กเป็นผู้ที่จะได้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างต่อ
จากผู้ใหญ่ รวมทั้งภาระรับผิดชอบในการดำรงรักษาความผาสุกสงบของประชากรในโลก
ดังนั้นเด็กทุกคนจึงสมควรและจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม
ให้มีความสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์ต่าง ๆ พร้อมทั้งการฝึกหัดขัดเกลา ความคิด
จิตใจให้ปราณีต ให้มีศรัทธามั่นคงในคุณความดี มีความประพฤติเรียบร้อย ลုံจริต และ
มีปัญญาฉลาดแจ่มใสในเหตุผล

หน้าที่นี้เป็นของทุกคนที่จะต้องร่วมมือกัน กระทำโดยพร้อมเพรียงสม่ำเสมอ คือผู้
เกิดก่อน ผ่านชีวิตมาก่อนจะต้องส่งเคราะห์ อนุเคราะห์ผู้ที่เกิดตามมาภายหลัง ด้วย
การถ่ายทอดความรู้ ความดี และประสบการณ์อันมีค่าทั้งปวง ให้ด้วยความเมตตาเอ็นดู
และด้วยความบริสุทธิ์ใจให้เขาทราบ ให้เขาเข้าใจ และสำคัญที่สุดให้เขารู้จักคิดด้วย
เหตุผลที่ถูกต้อง จนเห็นจริงด้วยตนเองได้ในความเจริญ และความเสื่อม

โดยนัยนี้บิดามารดา ซึ่งต้องสอนบุตรธิดา ที่จะต้องสอนน้อง คนรุ่นใหญ่จะต้องสอนคน
รุ่นเล็ก และเมื่อคนรุ่นเล็กเป็นผู้ใหญ่ขึ้น จึงต้องสอนคนรุ่นหลังต่อ ๆ ไปไม่ให้ขาดสาย
ความรู้ ความดี ความเจริญองงามทั้งมวลจึงจะแพร่ไพศาลไปได้ไม่มีประมาณ เป็น
พื้นฐานของความวัฒนาผาสุกอันยั่งยืนในโลกสืบไป"

จากกระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่าเด็กมีความ
สำคัญอย่างยิ่งที่จะเจริญเติบโตเป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไปในอนาคต ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก
ต่างก็เล็งเห็นความสำคัญอันนี้ องค์การสหประชาชาติได้ประกาศให้ปี พ.ศ. 2522 เป็นปีเด็ก
สากล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการเร่งรัดให้สังคมและรัฐบาลได้ตระหนักถึงความต้องการของเด็ก
และระดมสรรพกำลังสนับสนุนโครงการและกิจกรรมที่จะส่งผลประโยชน์ไปถึงเด็กอย่างถาวรทั้ง
ในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น โดยให้การพัฒนาเด็กนั้น ครอบคลุมการพัฒนาทั้งทางกาย สติปัญญา
จิตใจ อารมณ์ และจริยธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2524 : 5)

ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ไตรณรงค์อย่างเร่งด่วนที่จะพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อยู่ในระยะ 0-6 ปี หรือวัยก่อนเข้าเรียน ซึ่งเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาทางด้านสติปัญญา สังคม และบุคลิกภาพ (อ้างถึงใน ศิลปชัย เทศนา 2527 : 2) องค์ประกอบทางความเจริญงอกงามของเด็ก มีอยู่ 2 ประการ คือ (ชุต โกรตัญญู 2518 : 8)

1. พันธุกรรม (Heredity) คือการสืบลายเลือด หลักจิตวิทยาถือว่า พันธุกรรม มีความสำคัญอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก จะมีประมาณ 15 %

2. สิ่งแวดล้อม (Environment) คือสภาพภายในครอบครัว การเลี้ยงดูเอาใจใส่ของพ่อแม่ การที่เด็กจะดีหรือไม่ดีนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมซึ่งมีความสำคัญถึง 85 %

จะเห็นได้ว่า ความแตกต่างทางพันธุกรรมเป็นความแตกต่างในระหว่างบุคคลและเป็นสิ่งควบคุมได้ยาก ส่วนสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่ควบคุมและเสริมสร้างได้ เมื่อเด็กเกิดมา สิ่งแวดล้อมจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเด็กจนตลอดชีวิต

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กเล็ก ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง นิตยา วัลลภศิริ และคณะ (2523 : ก) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเด็กไว้ว่า

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุดของประเทศ เด็กเป็นสิ่งที่รักและความหวังสูงสุดของพ่อแม่ อนาคตของครอบครัว ของชุมชน ของประเทศชาติ จึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็กที่จะเจริญเติบโต เป็นประชากรผู้รับภาระของประเทศในอนาคต เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูปลูกฝังอย่างถูกต้อง ให้มีพื้นฐานที่ดีทั้งทางร่างกาย สติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ อารมณ์ และสังคมพร้อมที่จะเผชิญกับสภาพสังคม ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้เป็นอย่างดีทั้ง จะมีความสามารถ เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศด้วย

ฉะนั้นเด็กจึงควรได้รับการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีในช่วง เริ่มต้นแห่งชีวิต ทั้งนี้เนื่องจากเด็กก่อนวัยเรียนในช่วงอายุ 3-6 ปีนั้น เป็นช่วงที่มีความสำคัญมาก สำหรับการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต นอกจากนั้นแนวคิดในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยนี้ จะต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กันกับพัฒนาการของเด็กในแต่ละระดับของอายุ และความแตกต่างของเด็กแต่ละคนด้วย ซึ่งตามแนวทางนี้พลาโต (Plato) ได้ให้ความเห็นว่า เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันมาแต่กำเนิด การให้การศึกษาระดับปฐมวัย ควรคำนึงถึงความสามารถของเด็กที่แตกต่างกันนี้ด้วย (สุณีย์ ธีรดากร, 2523 : 5) ในการยอมรับความสามารถของเด็กนี้

รุชโซ (J.J. Rousseau) มีความเชื่อว่า เด็กดีมาแต่กำเนิด เด็กคือผ้าขาวที่บริสุทธิ์ ผู้ใหญ่ มีหน้าที่แต้มสีสรรต่าง ๆ ให้สวยงาม การกระทำของเด็กที่แสดงออกจึง เป็นสิ่งที่เกิดโดยธรรมชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523 : 114) นอกจากนี้แล้ว เปสตาลอซซี่ (Pestalozzi) ก็เห็นว่า เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านความสนใจ ความต้องการ และอัตราในการ เรียนรู้ และยังเป็นผู้ริเริ่มคิดในเรื่องความพร้อมของเด็ก นั่นคือเด็กจะต้องไม่ถูกบังคับให้เรียน ท่องจำ แต่จะต้องให้เวลาและประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523 : 103-104)

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยนี้เริ่มมีในประเทศไทยเมื่อ พ.ศ. 2485 กระทรวง ศึกษาธิการได้จัดทำแนวการเตรียมและการจัดสถานที่สำหรับโรงเรียนอนุบาลตลอดจนจุดหมาย และวิธีสอน (กรมสามัญศึกษา 2490 : 1-2) โดยนำแนวการจัดสวนเด็ก (Kindergarten) ของเฟรเดอริค (Frvebel) และการจัดบ้านเด็กของ มอนเตสซอรี (Montessori) มา ใช้เป็นแบบอย่าง ซึ่งรูปแบบนี้ยังคงใช้กันอยู่อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน แต่เมื่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมไทยเริ่มเปลี่ยนแปลง พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง มีเวลาอบรมเลี้ยงดูเด็กน้อยลง ภาระต่าง ๆ จึงมอบให้แก่ทางโรงเรียน โดยเฉพาะเมื่อเด็กอายุ 3-6 ปี พ่อแม่ก็จะพาบุตรหลานไปเข้า โรงเรียนอนุบาล โดยคาดหวังว่า ทางโรงเรียนจะส่งเสริมพัฒนาการในทุก ๆ ด้านของเด็ก เป็นอย่างดี ดีกว่าปล่อยให้เด็กอยู่กับบ้านเลย ๆ เมื่อความต้องการของพ่อแม่มีมากขึ้น โรงเรียนอนุบาลจึงเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งจัดขึ้นจากหลายหน่วยงาน เช่น โรงเรียนอนุบาลของ รัฐบาล และหน่วยงานต่าง ๆ โรงเรียนอนุบาลของเอกชน โรงเรียนอนุบาลของมูลนิธิต่าง ๆ เป็นต้น

โรงเรียนอนุบาลเหล่านี้ได้กำหนดให้เด็กได้เรียนตามหลักสูตรเป็นเวลา .2 ปี คือ ชั้นอนุบาลปีที่ 1 และปีที่ 2 คืออายุระหว่าง $3\frac{1}{2}$ - $5\frac{1}{2}$ ปี โดยในชั้นอนุบาลปีที่ 1 เด็กเพิ่ง มาเรียนยังเล็กมาก ต้องอบรมอย่างระมัดระวัง โดยให้มีการเล่นมากกว่าการเรียน แต่ใน การเล่นนั้นได้แฝงการเรียนไว้ด้วย ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 เด็กเริ่มจะคุ้นต่อหลักการปฏิบัติตนใน ชีวิตประจำวันแล้ว จึงอบรมทางด้านความรู้ให้มากขึ้น เพื่อเตรียมตัวเข้าเรียนในชั้นประถม ปีที่ 1 ต่อไป (กรมสามัญศึกษา 2490 : 66-67)

ในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการเปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง โดยมี สำคัญเกี่ยวกับการจัดการศึกษาก่อนวัยเรียน ดังปรากฏในแผนการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2520 ต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 3-7)

ข้อ 12. การศึกษาที่มิใช่ภาคบังคับ รัฐพึงวางมาตรการอย่างเหมาะสมเพื่อให้บุคคลมีโอกาสดำเนินการศึกษา โดยเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ภายใต้ขอบเขตที่รัฐกำหนดและตามสติปัญญาความสามารถ

ข้อ 16. รัฐพึงเร่งรัดและสนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูเด็กในวัยก่อนประถมศึกษา รัฐจะสนับสนุนให้ท้องถิ่นและเอกชนจัดให้มาก รัฐจะจัดเป็นตัวอย่าง และเพื่อการค้นคว้าวิจัยเท่านั้น

ข้อ 27. รัฐพึงดำเนินการทุกวิถีทาง เพื่อให้สถานประกอบการครัวมีหน้าที่ และความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนให้เป็นคนดี มีคุณภาพ คุณลุ่มบัตินเหมาะสมกับวัฒนธรรม และเอกลักษณ์ของสังคมไทย

ข้อ 29. การศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ

- ก่อนประถมศึกษา
- ประถมศึกษา
- มัธยมศึกษา
- อุดมศึกษา

ข้อ 30. การศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษามุ่งอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนการศึกษาระดับประถมศึกษา เพื่อเตรียมเด็กให้มีความพร้อมทุกด้าน ดีพอที่จะเข้ารับการศึกษาดังต่อไปนี้

การจัดสถานศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา อาจจัดการศึกษาในระดับโรงเรียนหรือการศึกษานอกระบบโรงเรียน โดยอาจจัดเป็นสถานรับเลี้ยงดูเด็กหรือศูนย์เด็กปฐมวัย และในบางกรณีอาจจัดเป็นชั้นเด็กเล็ก หรือโรงเรียนอนุบาลก็ได้

ในด้านเกณฑ์อายุของผู้ที่จะเข้า เรียนได้กำหนดอายุโดยประมาณไว้ในแผนภูมิระบบการศึกษาว่า อายุโดยประมาณ 3-5 ปี

จะเห็นได้ว่า แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับพุทธศักราช 2520 ได้ให้ความสำคัญแก่การศึกษาก่อนวัยเรียนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านกาอบรมเลี้ยงดู ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาตามนัยแห่งแผนการศึกษานี้ เป็นสิ่งที่จะต้องจัดทำต่อเนื่องกันตลอดชีวิต ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน และการศึกษานอกระบบโรงเรียน

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้กล่าวถึงแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษาก่อนวัยเรียนไว้ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 63-64)

ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ได้คำนึงถึงความสำคัญของการศึกษาระดับก่อนวัยเรียนมาก เพราะตระหนักดีว่าประสิทธิภาพการเรียนของเด็กในระดับประถมศึกษานั้น มีความแตกต่างกันมากระหว่างเด็กในชนบทและเด็กที่มีฐานะยากจน กับเด็กที่อยู่

ในตัวเมืองและฐานะดี ทั้งนี้หากไม่นับเนื่องมาจากคุณภาพครู และวัสดุอุปกรณ์การเรียน การสอนในตัวเมืองได้เปรียบโรงเรียนในชนบทแล้ว เด็กในตัวเมืองและเด็กที่มีฐานะ ดียังได้เปรียบในกรณีที่มีโอกาสได้รับการเตรียมตัว โดยเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล ก่อน เพราะโรงเรียนในชนบทมีอยู่น้อยมาก และเด็กยากจนเรียนน้อย เนื่องจาก ค่าใช้จ่ายสูง นอกจากนี้เด็กที่มีฐานะดี ยังได้รับการเลี้ยงดูดีกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน ทำให้ร่างกายและสมองได้รับการพัฒนาดีกว่า

นอกจากนั้นเป้าหมายจำนวนนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษา แห่งชาติฉบับที่ 5 ได้เพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ จาก 559,000 คนในปี 2525 เป็น 740,000 คนในปี 2529 หรือเพิ่มขึ้น 181,000 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ต่อปี ในจำนวนที่เพิ่มขึ้นนี้เป็นการเพิ่มในภาครัฐบาล 28,000 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.3 ต่อปี และภาคเอกชนเพิ่มขึ้น 153,000 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 14.1 ต่อปี ซึ่งสนองตามนโยบายที่จะให้เอกชนรับภาระในการจัดการศึกษาระดับนี้ให้มาก (พจน์ สะเทียรชัย 2525 : 79)

การสัทธิกรรมการผลศึกษาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยสนองต่อความต้องการพื้นฐาน ตามธรรมชาติของเด็ก วิชาพลศึกษาคือ การศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่น ๆ คือเป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม แตกต่างจากวิชาอื่นตรงที่วิธีการและสื่อที่จะนำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ (วรศักดิ์ เพียรชอบ 2512 : 10)

ในด้านการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาเด็ก กิจกรรมทางด้านพลศึกษาจะพัฒนาคุณภาพ ของเด็กทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ในสภาพสังคมปัจจุบัน การ พลศึกษาจะช่วยสร้างคุณธรรม เพื่อให้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขและราบรื่นและช่วยแก้ปัญหาสำคัญ ของประเทศได้ (สำออง พ่วงบุตร 2525 : 3)

เด็กก่อนวัยเรียนหรือเด็กอนุบาล เด็กเล็ก เป็นเด็กที่ควรอยู่ในวัยที่เหมาะสมแก่การ ปลูกฝังพลศึกษาบางอย่างให้ แม้ว่าเด็กจะไม่บรรลุเป้าหมายของการพลศึกษาก็ตาม (กรมพลศึกษา 2521 : 23) ในด้านการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ประพัฒน์ สักขณพิสุทธิ์ (2520 : 27) ให้ความเห็นว่า

เมื่อก้าวจากวัยทารกมาสู่วัยเด็ก โอกาสที่จะได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมทาง ด้านร่างกายกว้างขวางยิ่งขึ้น กิจกรรมจะช่วยทำให้เขาได้สำรวจโลกของเขาพบปะกับ

ผู้อื่น พัฒนาความเชื่อมั่นในการสร้างกาย และทักษะของเขาในการปรับตัวในสภาพแวดล้อมรอบตัวเขา เด็กจะเรียนรู้ถึงการเหี่ยวร้างของต่าง ๆ ขึ้นบนโต๊ะหรือของเล่น ผลักเก้าอี้ไปตามจุดต่าง ๆ ที่เขาพอใจก่อนที่จะปีนไปบนเก้าอี้ นั่น เขาเรียนรู้ว่า จะต้องงอตัวและก้มตัว ลงมาจับลูกบอลที่เขาไล่จับ เขาจะเรียนรู้วิธีการบังคับลูกบอล กระดอนบอล ขว้างบอล และจับลูกบอล อย่างน้อยที่สุดในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เขาจะสนุกสนานอยู่กับการเล่นปล้ำกับเพื่อน เด็กที่มีอายุมากกว่า หรือกับพ่อของเขา เมื่อเขาโตขึ้น เขาก็จะเล่นกิจกรรมที่หนัก สลับซับซ้อน เช่น เกมสว่ายน้ำ เต้นรำ จนเกิดความคิดว่า เขาทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้นได้อย่างไร สิ่งที่เขาทำ วิธีที่เขาทำ คนอื่นคิดอย่างไร ตัวเขาจะทำงานอย่างไร และเล่นอย่างไร ค่อย ๆ คิดดัดแปลงจินตนาการของเขา ที่เขาคิดขึ้นมาเองด้วยตัวของเขา การศึกษาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของเด็ก เริ่มมาก่อนที่เขาจะเข้าโรงเรียนเสียอีก

คลินตัน (Klinton 2522 : 41-47) กล่าวถึงการพัฒนาขั้นพื้นฐานของเด็กไว้ว่า การพัฒนาขั้นพื้นฐานของเด็กก็คือการพัฒนาโลกต่าง ๆ ของร่างกาย เมื่อหลักผู้ตรึงได้เน้นการพัฒนาทักษะของกลไกต่าง ๆ เด็กจะไม่ยอมเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า ทักษะในการวิ่ง การกระโดด การต่อล้อ การขว้างปา เหล่านี้ช่วยในการพัฒนาทางด้าน ทักษะกลไกของชีวิตมนุษย์ความสามารถที่มีอยู่และได้แสดงออกมา จะเสริมสร้างให้เขาเข้าร่วมและสนุกสนานในกิจกรรมที่จะพัฒนาโลกต่าง ๆ ของร่างกาย เด็กที่ไม่ได้รับการพัฒนาทางด้านกลไกต่าง ๆ ในวัยเริ่มต้น เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะเป็นคนที่ไม่กระฉับกระเฉง และจะเคร่งเครียดอยู่เสมอ

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า กิจกรรมพลศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะจัดให้กับเด็กในโรงเรียนระดับอนุบาล เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการ และความต้องการตามธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ ทำให้เด็กมีการจัดเตรียมร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อที่จะเผชิญกับปัญหาในอนาคตต่อไปได้เป็นอย่างดี

สังฆะการ เรียงการเลื่อนในชั้นอนุบาลนั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 14) กำหนดให้โรงเรียนอนุบาลทุกแห่ง จัดประสบการณ์ชีวิตให้เด็กไว้ 3 ด้านด้วยกัน คือ ทักษะทางคณิตศาสตร์ ทักษะทางภาษา และกิจกรรมที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางร่างกาย ซึ่งเรียกว่าวิชาพลศึกษา ส่วนโรงเรียนใดจะจัดประสบการณ์ด้านใดมากน้อยแค่ไหนให้เด็กนั้น อยู่ที่ความพร้อมของโรงเรียนเป็นหลัก แต่ทั้งนี้ต้องจัดให้ครบทั้ง 3 ด้านดังกล่าว

ผู้วิจัยเชื่อว่าวิชาพลศึกษา ซึ่งเป็น 1 ใน 3 ของประสบการณ์ที่ต้องจัดให้เด็กในระดับอนุบาล มีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นในการจัดกิจกรรมพลศึกษาต้องพยายามเอื้ออำนวยให้เกิด

การพัฒนาในตัว เด็กทุกคนให้มากที่สุด

ผู้วิจัยจึงใคร่จะทำการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพการศึกษาระดับประถมศึกษาในโรงเรียนอนุบาล
ในโรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เพื่อเป็นแนวทาง
แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงการศึกษาระดับอนุบาลให้มีประสิทธิภาพ
มากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจและศึกษาปัญหาการศึกษาระดับประถมศึกษาในโรงเรียนอนุบาล สังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการศึกษาระดับประถมศึกษาใน
โรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติระหว่างผู้บริหารกับครู
ผู้สอนวิชาพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาและสำรวจในเรื่องการศึกษาระดับประถมศึกษาใน
โรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติเท่านั้น ไม่รวมถึงโรงเรียน
อนุบาลที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรมการฝึกหัดครู และ
มหาวิทยาลัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้คำตอบตามความเป็นจริง

สมมติฐานของการวิจัย

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการศึกษาระดับ
ประถมศึกษาในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีความ
แตกต่างกัน

ความจำกัดของการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ตอบแบบสอบถาม มีพื้นฐานทางการศึกษา และอายุแตกต่างกัน

อันอาจมีผลต่อการตอบแบบสอบถามได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนกิจกรรมพลศึกษา
2. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับอนุบาลให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการวัดกิจกรรมพลศึกษา
3. การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่จะทำวิจัย หรือศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ในอนาคตต่อไป

คำจำกัดความของการวิจัย

ครูผู้สอนกิจกรรมพลศึกษา	หมายถึง ครูที่มีหน้าที่สอนกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งเรียกว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ในระดับชั้นอนุบาล
กิจกรรมพลศึกษา	หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนใดก็ตามที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางร่างกายเป็นหลัก และคลุมไปถึงกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ร่าเริงแจ่มใส ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม และการเข้าสังคมในหมู่เพื่อนฝูง
ผู้บริหาร	หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
โรงเรียนอนุบาล	หมายถึง โรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
ระดับชั้นอนุบาล	หมายถึง การเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาลงมา รับเด็กวัย 3-6 ขวบเข้าเรียน เรียกว่าชั้นอนุบาล หรือในบางโรงเรียนจะเรียกว่าชั้นเตรียมประถมศึกษาก็ได้